

dan pošteno pomil pokrajino, ob pomoči vetra pa dokončno ogolil drevje in ga spremenil v zimsko podobo.

DAN, NAMENJEN JEZERU

Petkovo jutro nas je zavilo v gosto, vlažno meglo. Vendar smo se njenega objema otesli že na Koprivniku. Poključka barja so bila povsem bela – toliko slane, da je bila pokrajina čisto zimska. Nikjer nikogar, le motor na žaga, značilna spremljevalka jeseni, je semintja zmotila gluho tišino. S planine Jelje smo zrl v megleno dolinsko morje, tu pa je v zavetju ob leseni ograji soncu še uspelo izvleči zadnje moči, preden mu jih bo zima dokončno vzela. Bil je dan za fotografije in na Zajamnikih so se hišice, že tako postavljene v vrsto, še bolj imenitno nastavile objektivu. Rahle koprene so se razvlekale čez nebo, veter jih je umetelno zavil in film je kar požiralo. Prelesten dan, ki nam je tisti rob nad planino še bolj globoko zapisal v spomin.

Popoldne je veter počistil tudi dolino in k hoji so me zvabili še zeleni pašniki Rudnice. Kot bi kdo vzel glavnik in nežno razčesal tisto bujno zeleno travo, ki kljub koncu oktobra še vztrajno zeleni. Samotni seniki, rumene osamljene breze, temne smreke – in beli vrhovi v Triglavskem pogorju. Jezero je ujelo zadnje žarke son-

ca, ki je ravnokar lezlo nekam za Podrto goro, in valovi so pošiljali odblesek po vsej Zgornji dolini. Na vrhu Rudnice pravi letalski pogled na raztresene vasi, Ribnico, ki se vrezuje v poključke gmajne, visoko gori pa čistina, kamor se je dela planina Zajamniki. Zjutraj z ene, zdaj z druge strani doline pogledujem dolinsko dno. Mrak lega v gozd na vrhu, lovska kočica je komaj še razpoznavna, jezero je le še sivomodra ploskev... Le Debelega vrha in Triglava se še dotikajo žarki sonca, ki tone za obzorja. V Fužini kmet kosi zadnjo travo – vse je treba porabiti, krave je bodo vesele. Večer se je preselil v jasno noč.

Končno je prišlo na vrsto jezero – nekoč za kratko poletno osvežitev po tridnevni turah, danes mu bomo namenili več časa. Kar obkrožiti smo se ga namenili. V ranem dopoldnevu se je drevje ogledovalo na sicer povsem mirni gladini, poprhani vrhovi v daljavi so sliko le še dopolnili. Pod Vogarjem se oziramo v popolnoma golo drevje, ki ga je obdelalo četrtkovo deževje, le kakšna zelena smreka se je vrinila vmes za popestritev. Jezerska obala pa je tako prijetna, mirna in spokojna – nekatere bukke so zadržale še nekaj listja, ki rdeče žari v popoldanskem soncu. Ukanc je zelen, sončen in poln prijetne toplote, ki se zliva z s soncem obsijanih pečevij nad Komarčo. Tolmuni Savice so še bolj zeleni in ribe v njih leno lebdi – saj je dan vendar brezčasen. Druga, senčna stran jezera, ob cesti, je manj prijetna, pa vendar jo poživljal idilična cerkva sv. Duha, ko pa smo bližje Ribčevemu laz, kuliso spet dopolnijo rdeče bukke okrog čolnarne. Nenačuden mir vlada, gore na obzorju so prisojne, utaplajo se v zimski čas, ki prihaja – nekoč je v duše prinašal mir.

OSAMLJENA JESEN

Tudi pred dvema tednoma je bilo tako. Povsem drugačen dan – težki oblaki so viseli nad Bohinjem, mokro listje je omahovalo z dreves in rahlo je pršelo. V Suhi sva srečala reševalce, ki so šli po lovskega psa, ki se je »zaplezal« nekam v pobočja nad slapom. Z Blata sva se z Urško v umirjen jesenski dan odpravila proti Lazu. Mokre skale na poti, smreke, ovesene z vlažnimi biseri, z grebenov semintja seže veter tudi dol v gozdove in drevje se otresa vsega, kar pred zimo še ostaja na njem. Laz je mračen, zeleno dno in sive hišice, nad njim pa nizka oblačna streha. V robovih Debelega vrha buči veter, na Ogradih občasno sčefra oblačno pokrivalo in rumene trave popestrijo sivino. Stan, kjer smo nekoč naspali, je zdaj zaklenjen – koliko spominov me veže nanj! Pozni večerni prihodi z mesečevih vrhov, zgodnje jutranje slane in dolgi dnevi pred nami... Sprava se pod nadstrešek enega od stanov in pomalica. Hladno in vlažno je, potoček še živahno žubori. Samotna pot proti planini Jezero je še bolj osamljena – popoln mir, ki prihaja vsako jesen. Rumeni macesni premagujejo monotonost dne in v Kredi veter že igra prve akorde zimske pesmi. Jezero temno ždi v kotanji, le okrog koč je živahno, saj je kljub navidez neprijaznemu vremenu prišla iz doline velika skupina nadebudnih otrok.

Ko se skozi Suho vračava v dolino, vem, da se bomo sem vračali še mnogokrat.

Smreka, visoko nad Mašunom

MILENA OŽBOLT

*Skozi stoletja
kljubovaje vsemu
je dozorela*

*in viharjem
prepustila hrepenenja,
naj jih odnesejo
divje sape
kamor se jim zahoče.*

*Legla je,
okleščena in grčasta
med kamne*

*visoko nad Mašunom
kjer tišina ziblje
gozdne skrivnosti.*

*Tisočero
skoraj nevidnih življenj
v zemljevidih vlaken
zanikuje njeno mrtvost*

*in droben mah
greje noge sosedov,
ki molče opazujejo
njeno spreminjanje.*